

La Quella de la Torratxa

2460 :-: 15 cts. :-: Atrassats 30

FRUITA DEL TEMPS

—Cinc pessetes aquest meló? Pero, home, si ara van tan abundants!

Manuel Sugrañes

PRESENTA AL

Teatre Còmic

el nou espectacle

Joy-Joy

tercera part de

YES - YES

BICICLETES
MOTOR
Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

Els *menús* més deliciosos són els
del restaurant

Grill-Room

Escudillers, 8 :: Café - Bar - Restaurant

Hotel ORIENT

RAMBLA DEL MIG, 20 :: BARCELONA

El més confortable
El més espaiós
El més ben servit
El més còmode

PREUS MODERATS

Fotogravats

Vda. de P. Bonet

Reproduccions artístiques

Tallers: Aribau, 9, interior

Barcelona

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

El camp i la ciutat

Diem en l'article anterior que el vestit d'estiu que ens ha estat importat de Nord Amèrica, començava a triomfar per tot arreu, i que els homes, obrint els ulls, començaven a ensenyar el pit i els braços deslliurant-los del caliu concentrat de la calor sota la roba. Però, després d'haver considerat l'estrany que era el fet de què la humanitat civilitzada hagués arribat a perdre el sentit del vestit d'estiu, ara considerarem una altra anomalia de la mateixa humanitat que, llençant-se al vestit d'estiu, s'atreveixi a assajar-lo al camp i, en canvi, no gosa a posar-se'l per la ciutat.

Veureu els ciutadans de Barcelona per aquestes platges i muntanyes vestits d'esport, amb camisa i calces blanques, lluint pit i braços i, en canvi, veureu que així que arriben a la ciutat es posen el gec i la corbata, com si fes fred.

Trobem natural que cap al tard, en plena naturalesa, l'home es posi gec i corbata quan l'aire esdevé fresc i suau, però no entenem perquè en entrar en aquest forn ciutadà s'hagi de vestir com si l'hora hagués refrescat.

Comprenem que el que va vestit amb pantalons de llana foscos, amb elàstics i coll postís i, sobretot, planxat i emmidonat, no es vulgui treure el gec per res del món (encara que molts al camp se'l treguin per un sentiment de comoditat mal comprès), però el que porta una camisa noblement tallada i noblement descordada fins al segon o tercer botó, i porta unes calces absolutament blanques, té de renunciar a la suprema comoditat de respirar l'aire del cel amb la pell del cos.

Quan el que subscriu era secretari general de l'Ateneu, es va presentar el conflicte que avui es presenta a totes les entitats durant l'estiu, ço és, de si la Junta tenia o no tenia de permetre que els socis es treïessin el gec per estudiar i treballar en les sales i saletes dedicades a la intel·ligència humana.

L'infrascrit secretari, davant del conflicte va tenir l'honor de proposar que es donés l'ordre que es permetés treure's el gec i la corbata al que portés camisa i pantaló d'esport, al qual s'ordenava que es descordés la camisa

damunt del pit i s'arramangués les mànegues com ordena l'etiqueta i l'estètica del vestit d'esport, i que es prohibís rigurosament a tot soci que no anés vestit d'esport (o sigui d'estiu), el que es tregués ni una peça de roba.

L'infrascrit secretari entenia que aquesta era la única interpretació de l'etiqueta del vestit d'estiu, i encara va rebre el beneplàcit de tots els individus de la Junta directiva del nostre primer centre de cultura; no cal dir que l'acord no va constar en acta perquè hom va creure que la humanitat encara no estava prou madura per anar vestida d'estiu.

Aquesta és, doncs, la raó perquè havent començat a vestir-se d'estiu a la platja i a la muntanya, els ciutadans no s'atreveixen a venir a Barcelona a lluir la forma de la carn.

La humanitat, que comença a sentir la calor, com si durant l'Edat Mitja i els principis de l'Edat Moderna no n'hagués fet, es comença a despullar per lluitar contra l'ardor del sol, i esperem que no trigarem gaires anys a veure els ciutadans de Barcelona vestits tots completament de blanc, amb camisa i calces d'esport, lluint el que ara ja s'atreveixen a lluir en plena naturalesa, on fa pocs anys que encara anaven vestits amb gec, corbata, coll i punys.

FRANCESC PUJOLS

LA HUMILITAT

L'altre dia, un amic nostre, escriptor i *corrido* per més senyes, va tenir l'ocurrència d'anar-se'n a confessar.

El confessor, que era un sacerdot mondà—estil comèdia francesa—, volgué saber:

—Quantes vegades has mancat al sisè manament?

I el nostre amic respongué modestament:

—Pensi, pare, que, además de què no acabaríem mai i vostè se n'ha d'anar a dinar, jo he vingut aquí per humilitat i no per vanitat!

“DES D'AQUI NO SE SENT RES”

Hi havia, no fa gaire, un rector de poble que tenia una passió pels vins. El seu celler era una veritable joia; hi havia els més variats i els més excel·lents vins.

Però, l'home notava que les botes disminuïen considerablement. Va sospitar del sagristà.

Un dia el cridà i li digué:

—Escolta, noi, fa molt de temps que no t'has confessat. Cal que ho facis, sents?

—Amb molt de gust—respongué.

L'endemà s'anà a confessar.

—Qui es beu el vi del senyor rector?—li demanà aquest.

El sagristà no respongué. El capellà repetí tres cops la pregunta; cap resposta. Llavors, el sagristà digué:

—Es extraordinari, senyor rector. Des d'aquí no se sent res. Veig que mou els llavis, però no sento res. Se'n vol convèncer?; canviem de lloc i ho veurà.

Canviaren de lloc. Llavors el sagristà preguntà:

—Qui s'entén amb la dona del sagristà?

—Teniu tota la raó, fill meu—respongué el rector—. Des d'aquí no se sent res.

DE LA PERVERSITAT

A Barcelona s'ha descobert un fumader d'opi. Nosaltres, la veritat, mai hauriem sospitat l'existència d'un fumader d'opi a Barcelona. No ens creïem haver arribat a un tan alt grau de civilització.

Però, sobretot, el que ens ha causat una profunda estranyesa, ha estat el lloc on s'ha descobert el dit fumader. Ja deuen saber que s'ha descobert al carrer de Salmerón.

Francament, mai ho hauriem sospitat. El carrer Salmerón és el menys indicat per a instal·lar-hi un fumader d'opi. El carrer Salmerón és un carrer tranquil, sossegat, quiet, honest; un carrer on les tavernes i bars tenen un enternidor aire familiar; un carrer que fa sempre olor d'escudella i carn d'olla, un carrer en el que no hi ha altre escàndol que l'escàndol dels tramvies.

Gràcia no és un barri per a fumader d'opi. Gràcia, sortosament, no té llegenda. Gràcia és una noia fresca i rosada, un xic opulenta, que no es maquilla ni surt de nits.

El fumader d'opi es comprèn en qualsevol carrer pudent i fosc del districte V, aquest districte que des d'en Noguera Oller a en Paquito Madrid, passant per en Vallmitjana, l'"Amichatis" i en Capdevila, ha donat ja una literatura copiosa.

El districte V, segons aquesta literatura, és el districte pervers per excel·lència, l'alcaloide de la perversitat. Però...

Però, és, veritablement, aquest del districte V, l'únic barri pervers que hi ha a Barcelona? Es que no és perversa tota Barcelona? Llastimosament, la nostra ciutat ja no és la Barcelona tradicional del vuitcents. Ara s'ha convertit en la ciutat més cosmopolita d'Espanya. Aquí disfrutem del music-hall, del cabaret, de la revue, de la cocaïna, de la morfina, de les dones a l'engròs, dels hotels meublées a cada cantonada, i d'altres delícies per l'estil.

La perversitat ja no es reclou en un sol barri, ja penetra en els barris de costums més respectables i morigerades. Als voltants de la catedral hi viu més d'una cupletista. Al carrer de Salmerón es descobreix un fumader d'opi. Al Passeig de Gràcia els senyors, per comptes de prendre xocolata, prenen cocaïna.

La perversitat s'ha fet mestressa i senyora de Barcelona. Nosaltres, que no som sospitosos, creiem que s'ha de combatre aquesta perversitat que ha envaït Barcelona. I no s'ha de combatre per un esperit hipòcrita i mesquí, sinó per odi a la ximpleria. Perquè la perversitat no és altra cosa que la ximpleria.

VIRAI

Joan Baptista Acher, el gran artista que signa amb el pseudònim de "Shum", està il·lustrant una obra de l'Angel Samblancat i una altra d'Oscar Wilde que està traduïnt a l'espanyol en Donday, el condemnat per l'assalt al correu d'Andalusia. Ens han dit que "Shum" fa per a ambdós llibres, especialment pel d'Oscar Wilde, unes il·lustracions que resultaran de les més interessants de la seva excellent producció.

Els amics de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA coneixem bé l'art de "Shum", perquè és un col·laborador del nostre periòdic.

"Shum" és el gai artista de la dolor. Ell prefereix la caricatura, i la part més abundant de la seva producció són caricatures. Però "Shum" escolleix la caricatura precisament en les obres més punyents; com a via de contrast, de paradoxa puríssima, dibuixa les escenes més doloroses a través de les iròniques, de les humorístiques línies de la caricatura. L'art de "Shum" és per damunt de tot un art profundament humà; "Shum" ha sabut copsar tota la dolor de la humanitat i amb seguretat mestriosa ens la sap presentar en forma caricaturesca, perquè així aquesta dolor humana ens produeixi compassió i no repugnància, perquè així, al mateix temps, ens faci somriure la misèria, la immensa misèria humana, que vol enderrocar la noblesa d'nima que encara s'aguanta ferma. "Shum" és el veritable plasmador modern de les angixes i de les rebeldies dels humils, que són els nobles. I tota la seva obra és sentida perquè ell és un dels homes que ha patit més, que més ha estat esclafat per les misèries dels homes.

Aquest és el fons—fons magnífic—de l'obra del gran artista. La forma de la seva obra és també perfecta. Les seves caricatures—segures, tan grandioses com simples, traçades amb poques línies, altament expressives—són l'obra perduradora d'un veritable i puríssim artista. Blasfemant dels trucs insans, posseeix la modernitat i maestria. Els elogis que li han dirigit els més insignes crítics, ho diuen bé prou.

L'obra de "Shum" que s'aparta de la caricatura és un xic—molt poc, gairebé gens—insegura. La pintura i el dibuix seriós de l'artista de les mans mutilades, és d'una sensibilitat i una sinceritat ben rares i belles. Recordi's, sinó, algunes de les obres exposades en les Exposicions organitzades per l'Ateneu Enciclopèdic de Barcelona i per la ciutat de Sabadell, com el "Retrat de noi", aquell altre retrat de tons difumats, l'"Escena d'infants", el motius decoratius, etc.

La seva obra de gran valor té encara un mèrit major si tenim en compte que "Shum" s'ho ha après tot ell sol i sense poder recórrer museus ni exposicions, si tenim en compte que té les mans horriblement fetes malbé, si tenim en compte que troba dificultats al treball.

"Shum", el gran artista, sofreix condemna al Penal de El Dueso. Demanem clemència per ell. "Shum" té una noble missió a complir a la terra; amb la seva llibertat, el seu art serà encara més perfecte. Si altra cosa no, això sol ja justificaria el seu indult.

R.

RETAULES ESTIUENCS

El poble i els estiuejants

Del poble del nostre relat, poble característic d'estiueig, hom se'n pot fer la representació més genuïna, més veritable, sigui imaginativa, sigui pictòrica, amb la felicitat que del "poble", fa mestre Rusiñol, en una de les seves obres: "...Una església al replà del cim, amb un xipreret al costat. Un grapat de cases a l'entorn, que les han tirades allà on caiguin. D'altres avall, i d'altres més avall, escalonant-se i estalonnant-se, les de sobre a coll de les de sota, i els ulls oberts, que són les finestres." I afegeix: "Si el Giotto o un altre primitiu hagués hagut d'inventar un poble, l'hauria fet com el de X. Només hi manca una motllura i muntar-lo en un retaule."

Sense afegir-hi ni una paraula més, ni una paraula menys, a la seva posició geogràfica i etnogràfica, és aquesta la visió del nostre poble. Visió de poble, que hom, per humil que sigui, té el grat de veure'l representat en un decorat de fons de segon acte de sarsuela.

Durant el dia, al poble hi regna quietud. Quietud de poble que treballa, i fa de la calma el treball de cada dia. Santa paraula! Els seus habitants, com si complissin les més estrictes normes d'un estrany ritual, o no gosen o no volen fer soroll, per a no rompre aquella quietud i aquella pau tradicional que ha donat fama de "poble" al seu poble. I és que el fill del poble, se'n sent orgullós, i en les hores de sol—que són les més—, un sol d'estiu, picant, fet i pastat cada any per als estiuejants, els trobareu a la pallissa, o bé sota l'ombra d'una figuera—prenyada de fruit que la colltorça—, que en aquelles hores de sol, una ombra, té un valor intrínsec, superior a tots els que pugui tenir la vinya.

La quietud que regna arreu del poble—quietud de "campo-santo"—sols es veu interrompuda pels miols llastimosos d'un gat romàntic, o bé el retallar d'estisores d'unes veïnes feineres. Fora d'això tan insignificant, amb tot i ésser una part essencial de la monotonia aplastant del poble, no arriben a despertar-lo de l'ensopiment que l'ablaneix. Els fins al vespre, quan el sol ja és post. Llavors, el poble es desvetlla a l'hora d'anar a dormir. D'aquella pau i quietud enervant que ha perdurat durant el dia, res en resta, escandalitzada en la profanació que d'ella fan les

EL QUE FA EL VI

—Guàrdia, em vol dir si allò és el sol o la lluna?

—No ho sé, sóc foraster.

facècies estiuenques del segle xx. Facècies que converteixen el marc de casetes, que es el poble, casetes de pesebre tradicional, en un quadro cubista. Realment "snobisme" segle xx. En són tant de cubistes, aquestes nits d'estiu en el poble, que són un estimulants perquè els joves ciutadans, deixebles de Picasso i Salvat Papaseit, puguin dedicar-se a la caça d'emocions i imatges segle xx. Aquestes nits, tenen la virtut d'ésser fresques i odorants com un poema.

Les finestres i balconeres, que en la llum del dia han restat closes, amb les persianes tirades—com per efecte d'un truc teatral, de revista importada—, apareixen radiants de llum i de gatzara. La nit és un anatema estimulants per a despertar les sensacions noctàmbules dels estiuejants. Però, senyors, quines estimulacions! Res de romanticismes, ni de llunes de plata, ni d'estrelles de pa-

per. La lluna, les estrelles i la llum d'argent, queden en un marc de fons molt reduït, últim terme.

Les notes estridents, de sentiments mecànics, de gramols i gramòfons (la "radio" ja és antiquada i massa fina per als esperits sensibles a l'art), són llençades a l'espai, on hi dancen com colomes alliberades "La marxa de Càdiz", "El rey que supo matar", "Naty, la cupletera" i "El reloj de la cocinera". Plaques de música clàssica i cuplets d'actualitat, que tenen la virtut de divertir a les "mamàs castizas" i assenyades a la vegada, i converteixen ensem el poble en una bohèmia faràndula ambulat.

Si sou foraster, us mostrareu estranyat del canvi inesperat que ha fet el poble. La veritat, no us ho pensàveu.

Si és un indígena (molt colonial), o més ben dit, fill del poble, al que vagi adreçada la pregunta us contestarà:

—Res, noi, res, és la "colònia". I al dir-vos això us somriurà picardiós i refregarà les mans de pler.

I és que el pagès, és pacífic i ho comporta tot—lloga mitja casa i ven paisatge—a canvi que els interessos no li quedin enrera.

—Res, noi, res—podem dir nosaltres—. Es aquell senyor tan nostre! Veritablement, aquest nom pompós de "colònia", amb què es bategen aquests senyors, que fan el senyor, en un poble on sofreixen totes les inconveniències, que s'estalvien la minyona tres mesos, fent-la anar a passar l'estiu... també al seu poble.

Aquests pobres senyors, o senyors pobres, que ho sofreixen tot, el sol, el pis o el quarto esquifit, antihigiènic,

l'escasetat d'aigua i les mosques de poble (que ja és dir prou), és del més ridícul d'aquesta part inculta, burgesia nostra.

Quan el pagès que els ha llogat el pis, el baix, o el quarto, etc., baixa a Barcelona, és el "pagès del poble". Mes, quan els senyors puguen al poble a fer el "senyor", llavors... són els senyors del poble. I al poble l'ésser senyors de "colònia", de "peixi-minutti", és del més grotesc i ridícul que han vist a pagesia.

JOSEP MACH I PLA

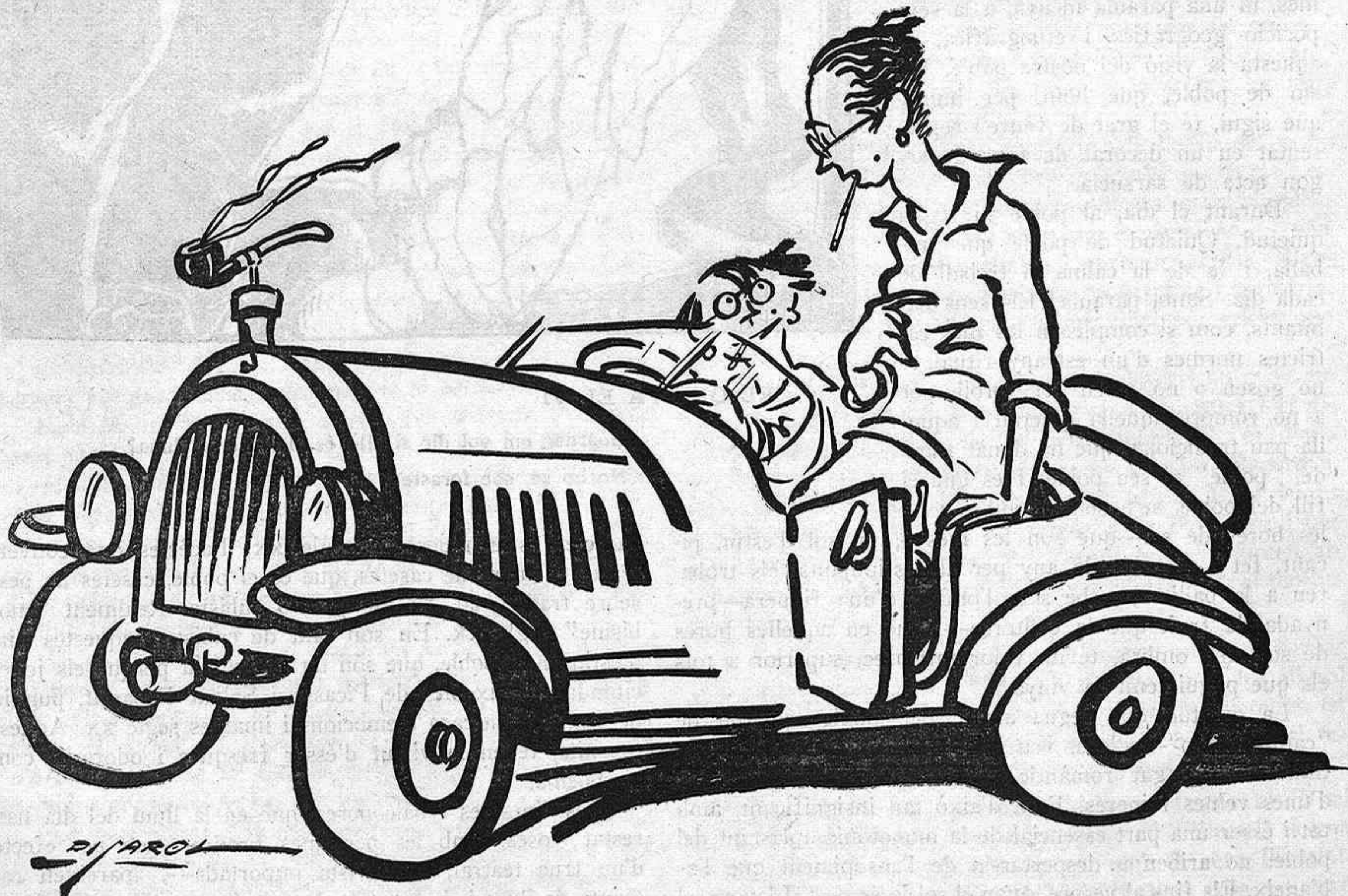
En Fabrès se n'entorna a Roma

El distingit pintor Antoni Fabrès, que ha donat una bona mostra d'amor a la ciutat amb el seu donatiu, se n'entorna a Roma, on, des de fa molts anys, hi té el seu domicili.

Dimarts passat marxà i se li tributà un afectuós comiat; foren molts els amics i admiradors que acudiren a l'estació.

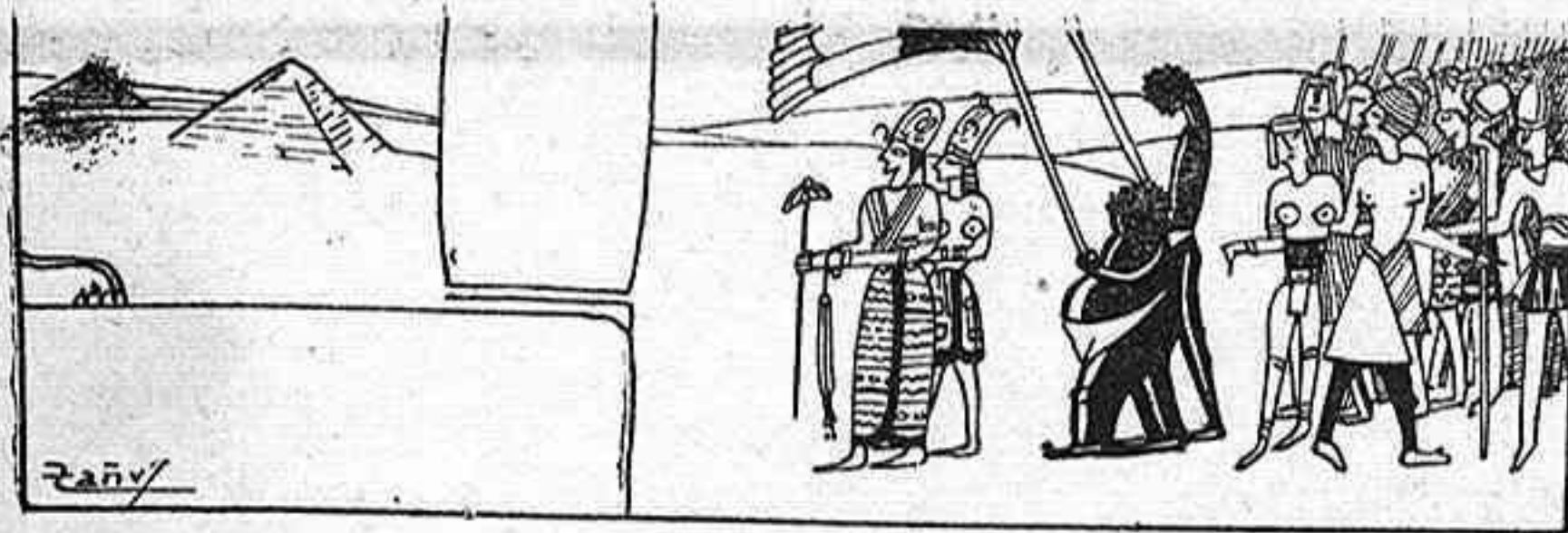
En Fabrès ha marxat content de Barcelona. Ell ha fet un donatiu magnífic a la ciutat; però la ciutat l'ha homenatjat d'una manera grandiosa, de la manera que només s'homenatja als grans homes.

El senyor Fabrès marxà acompanyat de la seva distingida esposa, la senyora Júlia Llausàs. Que els sigui profitosa l'estada a Roma.

LES DONES GALANTS

—Per què has deixat passar al davant a en "Cunitu"?
—Dona, perquè s'ha d'ésser galant amb els homes!

Barcelona, ciutat gran

Fins ara ho hem dit així. Però consti que ho dèiem amb una mena de vergonya, perquè, la veritat, vèiem Barcelona més populosa que moltes ciutats, però més bruta i xata que totes, sense exceptuar Granada ni Alexandria, les cosines. Una extensa ciutat xata com Buenos Aires, o bé bruta com la nostra, és una ciutat grossa, no gran. Una tribu de gitanos que es composés de milers de carromatos, seria el mateix... Dèiem *ciutat gran* per costum, per respecte als avis que ho deien, per tradicionalisme, per la raó que ens fa cantar allò de

“Baixant de la Font del Gat
una noia, una noia...”

Ara ho diem de tot cor, amb motius, amb orgull, amb la justa vanitat dels Faraons que deixaven el seu nom gravat als carrers gegants de Karnac i de Luxor. Barcelona comença a ésser gran i serà incommensurable. Ens ha pujat la mosca al nas, volem fer l'home, i el farem! Què vol dir Nova York, què vol dir Versalles, què vol dir Tebes? Els passarem la mà per la cara, perquè tenim mitjans per fer-ho. Mitjans babilònics, ianquis, stambulescos. Aquests mitjans són dos, és a dir, un compost doble. Dos que valen per dos mil. Dos genis. Un mil-homes i un altre barrejats en una fórmula, la fórmula Pic + Nebot. Es infalible. Al temps del le-

rrouxisme, amb una sabata i una espar-

denya, un periodista deia en Pic i *pico*. Aquell *pico* és el senyor Nebot, l'home dels grans carrers, dels grups escultòrics més discutits, de la fulla de parra.

Envaneixem-nos, inflem-nos, posem-nos tranquils, i fem-nos retratar, perquè la figura dels més vulgars contemporanis d'aquests dos gegants de la construcció i de la destrucció per la construcció, serà admirada per la història com ho són els pastors i soldats dels baixos relleus, dels *speos* africans i de les grutes dels bosquimans quaternaris. Sembla una petulància d'enciclopedista això de barrejar l'art saita i bosquimà amb Barcelona, ciutat gran. Però no ho és. Pic + Nebot dona per resultat Judea, l'enginyós, el grandios Judea caldeu. La Plaça de Catalunya evoca les tombes, les esfinxs. Montjuich és un hemisfeus vertical; com un temple on les sales hipòstiles han estat retocades per la bombeta d'en Pic, que és com un sol viu.

Els dos han dignificat la ciutat mixta, que tenia un cantó medieval i un altre cantó sudamericà. La brutícia

és un fàstic, la simetria és un altre fàstic. Ja ho va dir Víctor Hugo. Ells dos ens han tret els fàstics del damunt adornant-los com una mona de Pasqua. Hi ha pessimistes, parxistes hauríem de dir, que ho troben car, que busquen taps.

—Bé, sí, però mentrestant miri com va *la cosa*...

Infeliços, pensadors de tercer ordre! Què hi fa que no quedi un cèntim a Barcelona, què hi fa que tot vagi enlaire, què hi fan els daltabaixos comercials ni les calamitats de Barracòpolis, si la glòria futura ens espera? La gran fórmula Pic i *pico* ens donarà la gran ciutat. D'aquí a cinc mil anys els homes vindran a Barcelona i aniran a Monjuich com puguen ara a les piràmides, baixaran al *metro* de la Plaça de Catalunya com ara baixen a les catacumbes romanes, i admiraran les escultures sense fulla de parra, com ara admirem les termes de Caracalla.

Algú hi fa brometa, algú no hi creu. *Bueno!* Ningú és profeta al seu país ni déu al seu temps. D'aquí a cinc mil anyets, en Pic serà pels mortals com un Budha tranquil, panxut, il·luminat i estrany a la humana naturalesa, i el senyor Nebot serà el Gran Arquitecte dels massons que, d'aquí a cinc mil anys, encara aniran amb “*klu-klux-klan*”. I Barcelona serà la veritable ciutat gran.

TANYUS

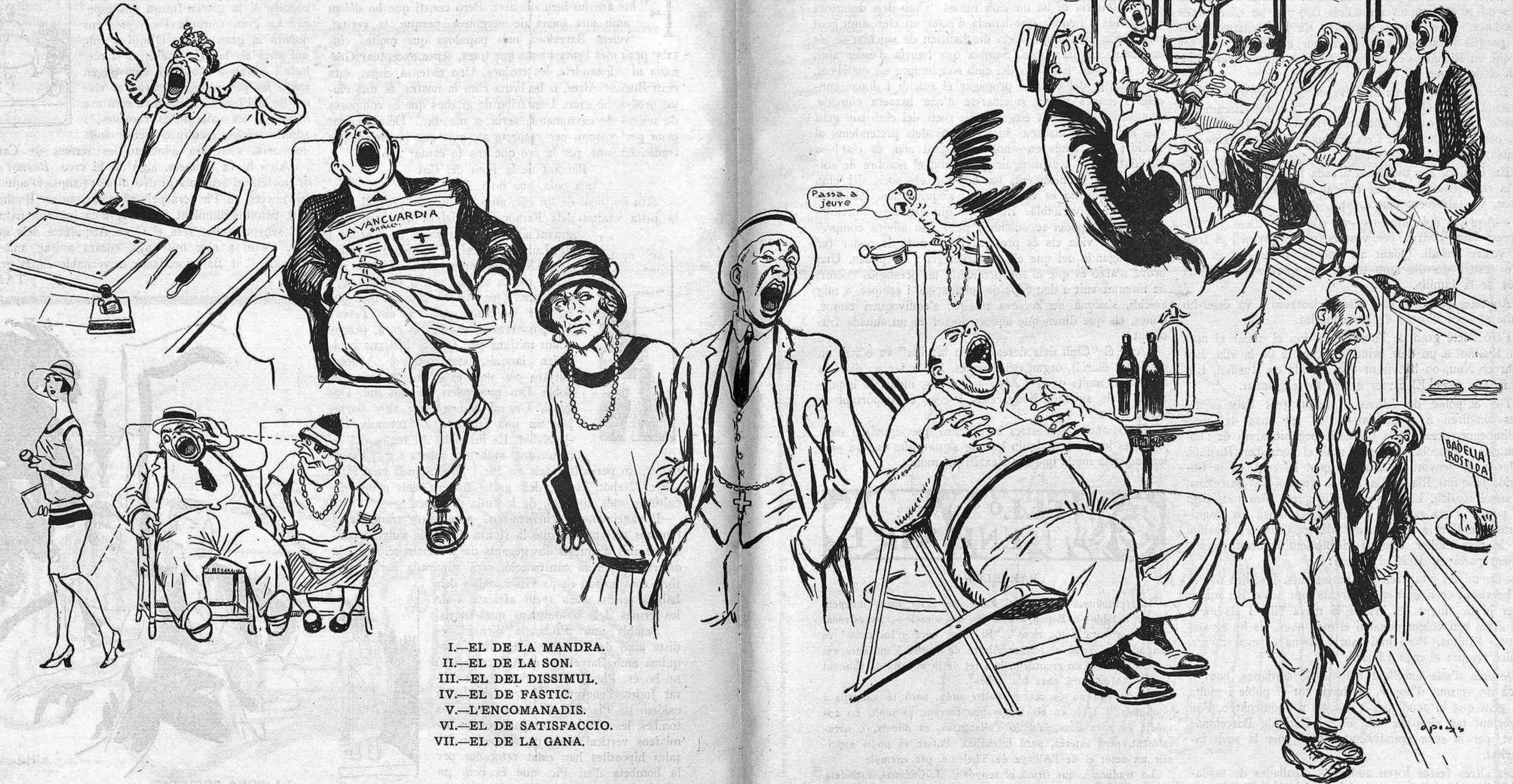

LA BONA SOCIETAT

—I el seu marit, senyora, ja compleix?

—Sí, però compleix com un mal funcionari.

ELS BADALLS

- I.—EL DE LA MANDRA.
- II.—EL DE LA SON.
- III.—EL DEL DISSIMUL.
- IV.—EL DE FASTIC.
- V.—L'ENCOMANADIS.
- VI.—EL DE SATISFACCIO.
- VII.—EL DE LA GANA.

L'homenatge de Llinàs a Rusiñol

Com vàrem anunciar, dissabte i diumenge passats, la simpàtica vila de Llinàs del Vallès tributà el seu gran homenatge al nostre Santiago Rusiñol.

Després de Sitges, Llinàs és la terra que més s'estima en Rusiñol. A Llinàs hi passà molt temps de la seva joventut; a Llinàs hi conegué la dona que avui és la seva muller; a Llinàs, hi passa cada estiu; a Llinàs és un dels llocs on té més amics i un dels llocs on ha contat més anècdotes. Veus ací el significat de l'homenatge; veus ací perquè l'homenatge havia d'ésser grandios; veus ací perquè en Rusiñol s'estima gairebé tant aquest homenatge com el de Sitges.

Dissabte a la nit, en un envelat bastit exprofés, es representà "El pintor de miracles" i "L'hereu Escampa", posades en escena per notables aficionats de Llinàs. Fou una bona representació, i els aficionats eren tan bons que semblaven actors professionals.

En Rusiñol fou ovacionat a cada final d'acte. Al final de la representació es veié obligat a parlar. Estava emocionat, veritablement emocionat.

—Aquests aplaudiments—va començar dient als intèrprets—són vostres, ben vostres, són el premi i el fruit del vostre treball. Quant als que m'adreceu—si és que me'n resten—us dic amb tot el cor que és com si els rebés de la família.

Aquestes paraules van ésser aclamades i va ésser-ho també el nom il·lustre de l'homenatjat.

Però l'acte gran de l'homenatge fou el donar el nom d'en Rusiñol a un dels principals carrers de la vila. Era el carrer Nou, on ha viscut tota la vida en Rusiñol, fins ara fa dos anys. El carrer estava tot engalanat.

Tot el poble de Llinàs i molta gent dels pobles veïns acudiren a presenciar-ho. A les onze del matí de diumenge, presidint la Comissió organitzadora de l'homenatge, es descobrí la làpida amb el nom d'en Rusiñol. Parlaren els senyors Codina, Pasqual i Serra, de la Comissió, Joaquim Illa, de la Penya Rusiñol de Barcelona, i Manuel Kosich. La senyoreta Enriqueta Moratons llegí una poesia d'una poetissa anònima. Es lliurà un magnífic ram de flors a l'esposa del Mestre. Tant en Rusiñol com la seva muller, estaven visiblement emocionats. Finalment parlà en Rusiñol; digué:

—De mi no n'espereu pas parlaments. Us diré només que he viscut en aquest carrer trenta cinc anys. En aquest carrer hi he tingut als braços la meua filla i els meus néts. Avui heu volgut donar-li el meu nom. Us ho agraeixo amb l'ànima. Però mai sabia dir-ne el meu carrer. Jo diré sempre el meu Llinàs.

Després d'una excellent ballada de sardanes, hom li dedicà un vermut d'honor. Hi havia tot el poble i molta altra gent que hi acudí per a assistir a l'homenatge. Fou un vermut tan simpàtic com el del Parc de Barcelona: aquest, per la seva grandiositat; aquell, per la seva familiaritat.

Les altres festes foren audicions i ballades de sardanes i balls a l'envelat, que també resultaren molt.

Bon homenatge, a fe. Ha estat un altre homenatge ben digne del gran Rusiñol.

Un club de suïcides

Pel món, ara corre una altra moda: la del suïcidi. Sembla mentida, però és rigurosaemnt veritat. Hi han escriptors que li dediquen elogis (vegi's Maurice Ronstand, per exemple), gent que el propaga, altres que s'enterneixen davant d'un suïcidi. Cal dir, però, que tots aquests senyors són teòrics del suïcidi; segurament tots ells moriran de mort natural o de desgràcia.

A Hongria hi ha un club titulat "Club dels desertors de la vida". Sembla que hauria d'ésser un club amb gent nova cada dia, perquè cada dia haurien de suïcidar-se els ingressats el dia abans. Sembla que hauria d'ésser així, però no ho és. Els socis del club són sempre els mateixos. La finalitat del club és propagar el suïcidi i donar consells i només per a suïcidar-se d'una manera còmode, econòmica i, sobretot elegant. Els socis del club són gent que sacrifiquen els seus ideals en bé dels pretendents al suïcidi; ells renuncien—molt a desgrat seu, és clar!—a suïcidar-se per a aconseguir que creixi el nombre de suïcides. Algú, irònicament, ha dit que els socis del club són gent que no es vol suïcidar; s'equivoquen. Els socis del club són veritables filantrops que pateixen horriblement de no poder-se suïcidar, però que alhora comprenen que la vida els és preciosa i útil a fi de poder fer la propaganda del que ells voldrien fer i no poden. Una prova d'això és que el seu president, un prestigiós doctor, ha intentat vuit o deu cops de suïcidar-se, i sempre, a mig suïcidi, s'adonà de la seva missió; s'equivoquen també, doncs, els que diuen que aquest doctor és un suïcida fracassat.

Ara, el "Club dels desertors de la vida" va editar un diari (un diari!), organ del suïcides. Per a fer un diari es necessiten molts diners. Això sol, doncs, indica la importància dels suïcides hongaresos i com és important la moda.

Recomanem als nostres barcelonins que segueixin sempre totes les modes, siguin les que siguin, que tinguin present aquesta moda que ara s'extén pel món.

BARCELONA

La companyia de Manuel París, un actor força independent i notable—a Espanya això és un miracle—, ha estrenat "El señor cura y los ricos". "El señor cura y los ricos" és una adaptació que el senyor André de Lorde i un altre senyor, qual nom no recordem, han fet de la novella de Climent Vautel "Mon curé chez les riches".

La novella no és res de l'altre món, però té simpatia i bonhomia. I això, en els temps que correm, és molt. La comèdia és poca cosa. L'acció s'allargassa, es dilueix, i, naturalment, perd interès, perd intensitat. Potser es podia suprimir un acte: el de l'Albaya de Theleme, per exemple.

La traducció, que firma el senyor J. J. Cadenas, està feta amb els peus.

Molt bé la interpretació per part dels senyors París, Domínguez Luna i Rossi, i la senyora Herrero.

COMICO

"Jou Joy" ha estat un altre gran èxit per a en Sugrañes. Veritablement, en Sugrañes s'ha fet l'amo d'aquest gènere d'espectacles, difícilíssim. Avui com avui, en Sugrañes no té un rival possible.

Per ell, doncs, per en Sugrañes, foren els aplaudiments que el públic tributà a "Jou Joy" la nit del passat dissabte. Ho trobem molt just. Encara que cal reconèixer que també, i amb força justícia, compartiren aquests aplaudiments amb en Sugrañes, en Sagarra, en Marius Aguilar, en "Paquito" Madrid i en Brauli Solsona.

Tots aquests senyors, ajudats de modistos i escenògrafs, han fet un espectacle bonic, alegre i elegant; un espectacle que acredita a un empresari; un empresari que portarà gent al "Cómico" moltes nits.

Aquest és el millor elogi que es pot fer d'una obra de teatre. Aquest és el millor elogi que podem fer de "Jou Joy".

ELDORADO

Ahir degué debutar en aquest teatre la companyia catalana del simpàtic matrimoni Vila-Daví, estrenant l'obra del jove Alfons Roure, "Muntanyes del Canigó". No som a temps de parlar-ne. Ho farem la setmana entrant. Avui concretem-nos a desitjar a l'empresa una bona temporada.

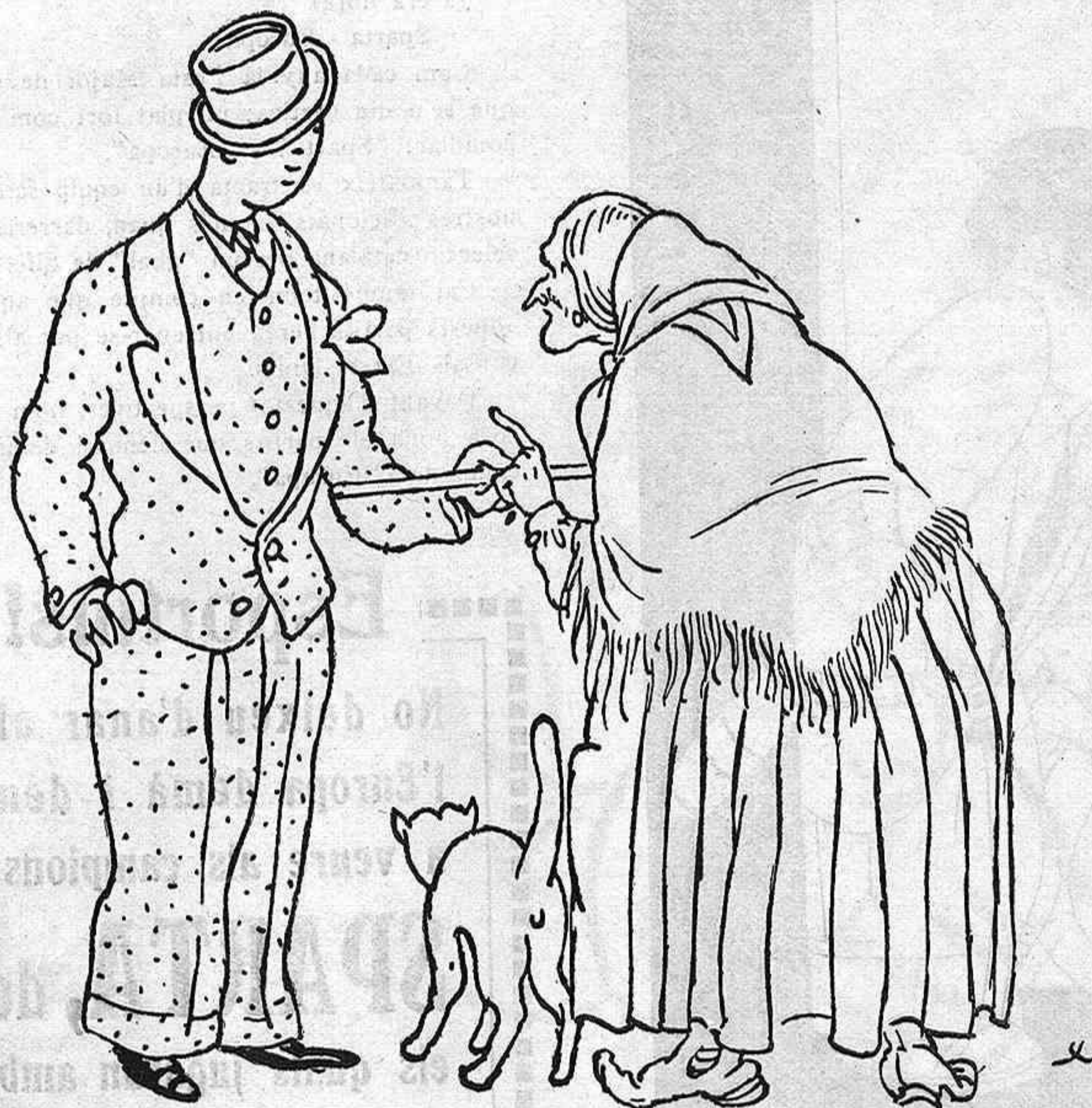
BOB

NATACIO

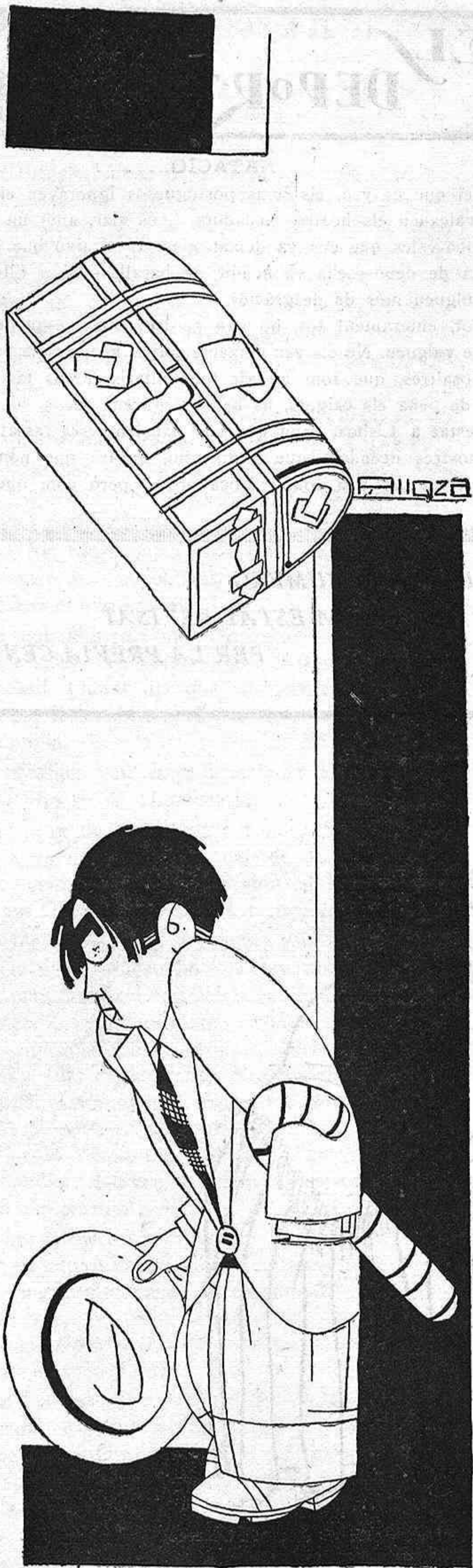
Pel que es veu, els bons portuguesos ignoraven els punts que calçaven els nostres nedadors, i, és clar, amb un aire de perdona-vides que ens va deixar glassats—i això que la calor apreta de debò—se'ls va acudir de barallar-s'hi, i fillets!, no en vulgueu més de desgràcies.

Tot, enterament tot, ho van perdre; bous, esquelles i tot el que vulgueu. No els van deixar guanyar ni una sola prova.

Nosaltres, que som un xic humanitaris, i ens fan un xic més de pena els caiguts, us ben assegurem que si hi haguéssim estat a Lisboa, prou que ens hauríem escarrassat de dir als nostres nedadors que afluïessin, encara que només hagués estat per una sola i única prova, però com que no hi

EL PRESENT NUMERO**HA ESTAT REVISAT****PER LA PREVIA CENSURA****LA BONAVENTURA**

—Seràs molt afortunat amb les dones.
—Malament!

EL PRESENTIMENT

—Sóc molt desgraciat! Estic segur de
què me'n passarà una de grossa!

érem, ens hem de conformar amb el que ens van dir els tele-
grames.

Ara, que, segons tenim entès, els portuguesos són un bon
xic "ferrucos", perquè varen dir-nos que en el "water-polo",
fins a cops de puny se les empenien perquè la sort els era
adversa.

Però, vaja, amb això i tot, hauríem estat un xic indulgents.

CICLISME

S'acaba la volta a França i ens ve la del País Basc, on hi
han pres part molts dels corredors estrangers que voltaven en
la primera.

Però com que aquests corredors són uns trumfos, es va ha-
ver de crear una classificació especial pels corredors espanyols,
i com que hi prenia part un català, en Mució, és clar, va ésser
ell qui se la va endur.

Davant d'això qualsevol s'hi embolica amb els nostres co-
rredors.

A propòsit d'això; ara se'ns prepara una altra prova que, se-
gons ens diuen, serà monumental. Es tracta de la VIII Volta
a Catalunya, que enguany serà a base de sis etapes.

Ja en sentirem a parlar.

FUTBOL

Si no ho haguéssim vist no ens ho creuríem; un diumenge
sense partits de fútbol és cosa que no es veu. Decididament,
l'activitat dels nostres clubs ha quedat dominada per la calor.

Ja era hora!

Sparta - Europa

Com cada any la Festa Major de Gràcia es presenta allò
que se'n diu castiça; un plat fort com mai no hauríem pogut
somniar: "Sparta" - "Europa".

Tanmateix es tracta d'un equip famós, prou conegut pels
nostres aficionats, oi més quan, darrerament varen guanyar la
selecció catalana per un "goal" de diferència.

Cal també tenir en compte que aquest equip ve a jugar
aquests partits per a entrenar-se per als partits que ha de ju-
gar als Estats Units.

Davant d'aquestes perspectives, hom pot assegurar que serà
cosa bona els partits que demà i demà passat es jugaran al
camp de l'"Europa".

TEIXI

Esportius!

No deixeu d'anar al camp de
l'Europa demà i demà passat
a veure als campions txecs del

SPARTA, de Praga
els quals jugaran amb el nostre

C. D. EUROPA

PAPERAM

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn

Històries d'emigrats, per Domènec de Bellmunt Barcelona-París. 1926.) Pessetes 3.

El senyor Domènec de Bellmunt, el conegut publicista resident a París, acaba de publicar el llibre "Històries d'emigrats", recull de reportatges inèdits. Es realment l'obra d'un repòrter, però d'un bon repòrter, d'un repòrter artista.

"Històries d'emigrats" és una obra ben escrita, ben vista

i ben recixida. Les històries que conté són molt interessants i curioses. Tota la primera part del llibre està dedicada a històries d'emigrats, de gent refugiada a París; les tristèries de la princesa russa Vera Victorowna, escapada dels soviets; la dèria del compositor català Fontbernat, formidable home per a organitzar orfeons; la seva visió d'un mostuari esgarrifós del vici, al Cafè del Dome; la fugida de l'advocat i periodista italià, home de l'extrema esquerra, senyor Luigi Angelo; la del comunista grec que somnia en fer la revolució; la ridícula del "home monocle", l'orgullós militar rus que enyora el militarisme del tsar i conspira constantment i s'ha convertit als ulls de tothom en un grotesc; la història d'una fantàstica i misteriosa família balcànica; la del britànic que se li escapà la fortuna. L'obra té un entreacte titulat "Un pròleg per a una novel·la", que és un veritable capítol d'una novella misteriosa. Finalment, la segona part del llibre està dedicada a records de la

P. ARROL
EL BON PARE

—I la seva dona?

—A cà'l barber a afaitar-se.

infantesa de l'autor, a les aventures dels marrecs revolucionaris que en feien de totes, tot anant i venint de l'escola.

"Històries d'emigrats" no pot ésser més suggestiu i curiós. Totes aquestes històries d'emigrats i les aventures dels marrecs revolucionaris, contades com a alleugerament a l'esperança de la terra nadiua, són d'un humor i alhora d'una emoció ben rares. Perquè en Domènec de Bellmunt sap salpicar de moments de gran ironia tot el sentimentalisme d'aquells homes que s'han vist obligats a abandonar la seva pàtria per contrarietats polítiques o de les lleis. Si ens fessin escollir, no dubtariem en assenyalar com a millors narracions tots els capítols de "Les aventures de vuit marrecs revolucionaris" i les històries "L'Orfeó d'en Fontbernat", "Un italià amb camisa de fantasia" i "L'home del monocle".

La qüestió ortogràfica. Les nostres beceroles, per Josep Poal Jofresa, notari.

Hem rebut el llibre del notari, senyor Josep Poal Jofresa, "La qüestió ortogràfica. Les nostres beceroles", imprès a cà l'Horta, en 1914.

El senyor Poal Jofresa proposa un nou abecedari, que segons ell duria grans avantatges. Potser sí, però a nosaltres no ens ha convenut gens.

Les albes de l'amor.. Poesies de Domènec Juncadella. Pròleg d'Octavi Saltor. Pessetes 2'50.

En Domènec Juncadella, que ja ens ha ofrenat altres llibres, és un intuïtiu, un espontani, un poeta nat. Amb un xic més de tremp del que té en Domènec Juncadella, així es fan els grans poetes. Vegis Maragall, Verdaguer... En tot és fàcil, fins ço difícil.

En Domènec Juncadella és un delicat i sensitiu poeta menor que cada dia procura—i ho consegueix—depurar més la seva forma. Un poeta que amb cada nou llibre aferma més la seva personalitat.

El pròleg d'Octavi Saltor, molt interessat, com tot el d'en Saltor.

Tossa, per I. Melé (1926. Blanes, Editorial Blandonia.)

El savi metge de Tossa, senyor Ignasi Melé, ha publicat un llibre que porta per títol el nom de la seva vila i que és una obra de gran valor pels infants tossencs i pels turistes estudiosos. "Tossa" és el recull d'un "concurs geogràfic-històric-arqueològic local", celebrat l'any 1922 per iniciativa del doctor Melé; el qüestionari d'aquest concurs, junt amb el d'un altre concurs per a celebrar, qüestionaris compostos per l'autor del llibre, formen "Tossa".

Es un llibre per a fer conèixer la importància de la seva terra als petits tossencs, i resulta més que res una guia perfecta per tothom que vulgui conèixer bé Tossa. L'obra del senyor Melé explica la geografia i la història de la vila, les principals belleses naturals que conté, les seves tradicions i llegendes, origen dels noms i el gran nombre de riqueses arqueològiques que serva (una magnífica vila romana, muralles i torres del segle XII, les ruïnes d'una església gòtica, esglésies barroques, restes de cementiris romà i medieval, la magnífica casa gòtica del governador i altres coses del mateix estil, creus romàniques, llindes de portes dels segles XVII i XVIII, restes de fortificacions de distintes èpoques, etc., etc.)

L'obra del doctor I. Melé, doncs, resulta de gran valor pels estudiosos.

Diuen que s'ha descobert una casa per a fumar-hi opi. Però el cert és que no ha aparegut l'opi ni senyals d'haver-hi el fumador.

Diuen que s'ha descobert una casa per a fumar-hi opi. Però el cert és que no ha aparegut l'opi ni senyals d'haver-hi el fumador.

No hi faltarem. I estem segurs que ens divertirem tant com l'any passat, que ja és tot el que es pot dir.

Després de molta de propaganda, l'Ajuntament assegurarà que suprimirà tots els passos de nivell, a totes les línies ferroviàries que passen per dintre la ciutat. Això és una cosa interessantíssima, perquè els passos a nivell, són un continu perill.

Ha passat temps i no s'ha parlat més d'aquesta millora. Tothom creia, però, que un dia o altre es faria.

Però ara ens adonem que estan arreglant un pas de nivell. Què vol dir això? Ens sembla que deu voler dir que per ara no seran suprimits.

A Montjuich, es despreguè una gran pedra de la muntanya i caigué damunt d'un tramvia. Esclafà el sostre del vehicle. Morí una dona i resultaren ferits altres quatre passatgers.

El fet no és nou. Els altres cops s'havia tingut la sort que la pedra no havia fet mal a ningú.

No obstant això, creiem que hom no hi posarà remei. Ens hem acostumat tant a rebre, que ja no es molesten a remeiar el que ens pugui fer mal.

Diuen que s'ha descobert una casa per a fumar-hi opi. Però el cert és que no ha aparegut l'opi ni senyals d'haver-hi el fumador.

Sembla que es tracta senzillament d'un "picadero" particular.

Al Balneari de Cardó, ha mort el senyor Dionís Conde González, comte de Salces d'Ebre.

El senyor Conde era gerent dels magatzems de "El Siglo" i conseller d'administració del Banc Espanyol i Electrometallúrgic de l'Ebre. Tenia cinquanta nou anys. Havia estat diputat provincial, quan la primera Diputació nomenada pel governador després del Cop d'Estat del 13 de setembre.

Descansi en pau.

Hem rebut els programes de les festes que celebraran les places de Rius i Taulet i del Diamant, de Gràcia, amb motiu de la Festa Major. Junt amb els programes hi havien invitacions a les festes. Molt agraits.

Tant l'un programa com l'altre, són de molt bon gust.

Colección DIAMANTE

Obras de los más notables escritores nacionales y extranjeros
Van publicados 125 tomos, a

Ptas. 0'60

CADA TOMO

1. <i>A. de Campoamor</i> . Doloras, 1.ª serie.	45. <i>Charles de Bernard</i> . La casa de los amantes.	88. <i>T. Dostoiewsky</i> . Alma infantil.
2. — Doloras, 2.ª serie.	46. <i>Eugenio Sue</i> . La Condesa de Lagarde.	89. <i>Edmundo de Amicis</i> . Aire y Luz.
3. — Humoradas y cantares.	47. <i>Rafael Altamira</i> . Novellitas y cuentos.	90. <i>Laura García de Giner</i> . Valentina.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.	48. <i>J. López Valdemoro</i> (<i>El Conde de las Navas</i>). La niña Araceli.	91. <i>Edmundo de Amicis</i> . Manchas de color.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.	49. <i>Rodrigo Soriano</i> . Por esos mundos...	92. <i>Voltaire</i> . Zadig y Micromegas.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.	50. <i>Luis Taboada</i> . Perfiles cómicos.	93. <i>Manuel Ugarte</i> . Mujeres de París.
7. — Colón, poema.	51. <i>B. Pérez Galdós</i> . La casa de Shakespeare.	94. } Obras menores de Cervantes.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.	52. <i>J. Ortega Munilla</i> . Fina.	95. }
9. — Drama Universal, poema, segundo tomo.	53. <i>F. Salazar</i> . Algo de todo.	96. <i>Juan Pérez Zuhita</i> . Chapuceras.
10. — El Licenciado Torralba.	54. <i>Mariano de Cavia</i> . Cuentos en guerrilla.	97. <i>Voltaire</i> . Cándido.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie.	55. <i>Felipe Pérez y González</i> . Peccata minuta.	98. <i>Goethe</i> . Las amarguras del joven Werther.
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie.	56. <i>Francisco Alemtara</i> . Córdoba.	99. <i>Jacinto Benavente</i> . Teatro rápido.
13. <i>E. Pérez Escribá</i> . Fortuna.	57. <i>Joaquín Dicenta</i> . Cosas mías.	100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
14. <i>A. Lasso de la Vega</i> . Rayos de luz.	58. <i>J. López Silva</i> . De rompe y rasga.	121. <i>J. León Pagano</i> . La balada de los sueños.
15. <i>Federico Urrecha</i> . Siguiendo al muerto.	59. <i>Antonio Zozaya</i> . Instantaneas.	102. <i>Angel Guerra</i> . Polvo del camino.
16. <i>A. Pérez Nieva</i> . Los humildes.	60. <i>José Zahonero</i> . Cuentecillos al aire.	103. <i>Camilo Castello Branco</i> . Maria Moisés.
17. <i>Salvador Rueda</i> . El gusano de luz.	61. <i>Luis Taboada</i> . Colección de tipos.	104. <i>Gracia Deledda</i> . Cuentos de la Cerdeña.
18. <i>Stnasto Delgado</i> . Lluvia menuda.	62. <i>Beaumarchais</i> . El Barbero de Sevilla.	105. Antología taurina.
19. <i>Carlos Frontaura</i> . Gente de Madrid.	63. <i>Angel E. Chaves</i> . Cuentos de varias épocas.	106. <i>Manuel Carretero</i> . La espuma de Venus.
20. <i>Miguel Melgosa</i> . Un viaje a los infiernos.	64. <i>Alfonso Karr</i> . Buscar tres pes al gato.	107. <i>Federico Bahola</i> . Los ingleses vistos por un latino.
21. <i>A. Sánchez Pérez</i> . Botones de muestra.	65. <i>Francisco Pi y Arsuaga</i> . El Cid Campeador.	108. <i>Eça de Queiros</i> . La nodriza.
22. <i>J. M. Matheu</i> . ¡Rataplan!	66. <i>Vital Aza</i> . Pamplinas.	109. <i>A. de Chamisso</i> . Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
23. <i>Teodoro Guerrero</i> . Gritos del alma.	67. <i>Antonio Peña y Goñi</i> . Rio revuelto.	110. <i>M. Sarmiento</i> . Así.
24. <i>Tomás Luceño</i> . Romances y otros excesos.	68. <i>Enrique Gómez Carrillo</i> . Tristes idilios.	111. <i>Felipe Trigo</i> . A todo honor.
25. <i>L. Ruiz Contreras</i> . Palabras y plumas.	69. <i>Nicolas Estevanex</i> . Calandracas.	112. <i>Manuel Ugarte</i> . Los estudiantes de París.
26. <i>Ricardo Sepúlveda</i> . Sol y Sombra.	70. <i>V. Blasco Ibáñez</i> . A la sombra de la higuera.	113. <i>Fray Luis de León</i> . La perfecta casada.
27. <i>J. López Silva</i> . Migajas.	71. <i>A. Dumas, hijo</i> . La Dama de las Camelias.	114. <i>Jorge Manrique</i> . Poesías.
28. <i>F. Pi y Margall</i> . Trabajos sueltos.	72. <i>Joaquín M. Bartrina</i> . Versos y prosa.	115. <i>Abate Prévost</i> . Manón Lescaut.
29. <i>E. Pardo Bazán</i> . Arco Iris, cuentos.	73. <i>Francisco Barado</i> . En la brecha.	116. <i>J. Givanel Mas</i> . Prosa epistolar.
30. <i>E. Rodríguez Solís</i> . La mujer, el hombre y el amor.	74. <i>Luis Taboada</i> . Notas alegres.	117. <i>J. Givanel Mas</i> . Devocionario poético (Antología sagrada).
31. <i>M. Matosés</i> (<i>Corzuelo</i>). ¡Aleluyas finas!	75. <i>Xavier de Montepín</i> . La señorita Tormenta.	118. <i>Miguel A. Ródenas</i> . De las majadas al otero.
32. <i>E. Pardo Bazán</i> . Por la España pintoresca (viajes).	76. <i>Antonio Zozaya</i> . De carne y hueso.	119. <i>Eduardo Marquina</i> . Juglarías.
33. } <i>A. Flores</i> . Doce españoles de brocha gorda.	77. <i>Xavier de Montepín</i> . Muerto de amor.	120. <i>Gabriel Miró</i> . Los Amigos, los Amantes y la Muerte.
34. }	78. <i>Conde León Tolstói</i> . Venid a mí...	121. <i>Santiago Rusiñol</i> . Hojas de la vida.
35. <i>José Estremera</i> . Fábulas.	79. <i>Alfredo Calderón</i> . A punta de pluma.	122. <i>A. de Lamartine</i> . Rafael.
36. <i>Emilia Pardo Bazán</i> . Novelas cortas.	80. <i>Enrique Murger</i> . Eleua.	123. <i>Alfonso Karr</i> . El perro de sir John.
37. <i>E. Fernández Vaamonde</i> . Cuentos amorosos.	81. <i>Luis Taboada</i> . Siga la broma.	124. <i>Eduardo Zamacois</i> . Rick.
38. <i>E. Pardo Bazán</i> . Hombres y mujeres de antaño.	82. <i>Laura García de Giner</i> . La Samaritana.	125. <i>A. de Lamartine</i> . Graziella.
39. <i>J. de Burgos</i> . Cuentos cantares y charcarrillos.	83. <i>Cyrano de Bergerac</i> . Viaje a la luna.	
40. <i>E. Pardo Bazán</i> . Vida contemporánea.	84. <i>Eugenio Antonio Flores</i> . ¡Huérfana!	
41. } <i>Jacinto Laballa</i> . Novelas íntimas.	85. <i>Iván Tourguenoff</i> . Hamlet y Don Quijote.	
42. }	86. <i>Alicia Pestana</i> (Caiel). Cuentos.	
43. <i>Fr.ª Sarasate de Mena</i> . Cuentos vascongados.	87. <i>Angel Guerra</i> . Al sol.	
44. <i>F. Pi y Margall</i> . Diálogos y Artículos.		

MALLORCA

Album de fotografies de la famosa Illa Daurada, recopilades per OLEGARI JUNYENT

52 vistes : Text català, castellà i anglès.

Preu : 12 pessetes

EXCURSIONISTES, compreu el nou

Mapa de Catalunya

Preu: 2 pessetes

Anissos de Frare

Xistus de Sagristia, recopilats per Mossèn PIU

Preu: 1 pesseta

La Escultura medieval catalana

81 REPRODUCCIÓN

Pesetas 6'50

La setmana que ve, sortirà la segona sèrie de

Presons d'Europa

Preu: 2 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Cir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extraviis si no es remet, ademés, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

FESTA MAJOR

El ballador galant: —T'està molt bé el cabell tallat, Laieta. T'has tret trenta anys de sobre.